

UCHWAŁA NR LXIX/630/2023
Rady Miejskiej Gminy Kostrzyn
z dnia 11 listopada 2023 r.

w sprawie uhonorowania profesora Edmunda Maćkowiaka

Na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2023 r. poz. 40 ze zm.) Rada Miejska Gminy Kostrzyn uchwala, co następuje:

§ 1. Rada Miejska Gminy Kostrzyn uznaje zasługi profesora Edmunda Maćkowiaka za szczególnie istotne dla Gminy Kostrzyn. Profesor Edmund Maćkowiak pochodził z miejscowości Gułtowy na terenie Gminy Kostrzyn, był wybitnym kompozytorem, chórmistrzem oraz Rektorem Akademii Muzycznej w Poznaniu. W roku 2023 przypada 120. rocznica urodzin profesora.

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

UZASADNIENIE
DO UCHWAŁY NR LXIX/630/2023
Rady Miejskiej Gminy Kostrzyn
z dnia 11 listopada 2023 r.

w sprawie uhonorowania profesora Edmunda Maćkowiaka

Wprowadzenie uchwały uhonorowania profesora Edmunda Maćkowiaka ma na celu przypomnienie tej wybitnej postaci Mieszkańcom naszej gminy. Edmund Maćkowiak profesor rodem z Gułtów urodził się 120 lat temu, 15 października 1903 r. Profesor był polskim chórmistrzem, kompozytorem pieśni chóralnych, dyrygentem i pedagogiem. Postawę patriotyczną oraz zamiłowanie do muzyki wyniósł z domu. Już od najmłodszych lat pobierał nauki gry na organach u miejscowego organisty. Po ukończeniu niemieckiej szkoły powszechnej za radą hrabiego Adolfa Bnińskiego – starosty średzkiego i wojewody poznańskiego – skierowany został do Seminarium Nauczycielskiego w Rogoźnie, które ukończył w 1924 r. W programie nauczania był przedmiot muzyczny z elementami dyrygowania, co w czasie przerw wakacyjnych Edmund Maćkowiak wykorzystywał przy współpracy z parafialnym chórem w Gułtowach. Dalsze kształcenie odbył w Konserwatorium Poznańskim pod kierunkiem; Feliksa Nowowiejskiego, ks. Wacława Gieburowskiego, Władysława Raczkowskiego, Henryka Opieńskiego i Stanisława Wiechowicza, który pozostał dla niego wzorem do stosowania twórczych metod kształcenia i rozległej działalności społeczno-artystycznej.

Drugie stanowisko wymogło na nim ukończenie studiów pedagogicznych na Uniwersytecie Poznańskim. W latach trzydziestych XX wieku władze Kuratorium powierzyły mu prace w Polskim Gimnazjum w Bytomiu, który znajdował się wtedy w granicach Trzeciej Rzeszy Niemieckiej. W ciężkich czasach różnorodnych szykan, głównie ze strony bojówek Hitlerjugend, uczył polskiego repertuaru przy szczelnie zasłoniętych oknach i wytlumiających kotarach. 27 sierpnia 1939 r. w ostatnim momencie przed planowanym aresztowaniem uciekł i ukrył się w Kostrzynie na plebani u swojego szwagra, proboszcza ks. Kazimierza Michalskiego. W wyniku działań gestapo został wykryty pod koniec września 1939 r., uniknął śmierci dzięki wstawiennictwu ówczesnego burmistrza. Okupację przeżył w Poznaniu, ukrywając się pod zmienionym nazwiskiem, jako urzędnik opieki społecznej. Równocześnie, wraz z żoną Izabelą, brał udział w tajnym nauczaniu. W lutym 1945 r. kuratorium Okręgu Szkolnego Poznańskiego skierowało Edmunda do pracy w Państwowym Gimnazjum i Liceum Pedagogicznym jako nauczyciela muzyki. Od października 1947 r. został pracownikiem etatowym poznańskiej wyższej uczelni muzycznej. Tu w kolejnych latach piastował stanowiska: prodziekan i dziekana Wydziału IV, a następnie prorektora i rektora uczelni. W roku 1961 uruchomił za zgodą ministerstwa nową jednostkę naukowo-dydaktyczną: Katedrę Problematyki Wychowania Muzycznego.

Oprócz działalności uczelnianej był m.in.: członkiem Komisji Ustrojowo-Programowej przy Ministerstwie Kultury i Sztuki, przewodniczącym Rady Artystycznej Towarzystwa Muzycznego im. H. Wieniawskiego, współzałożycielem i członkiem Prezydium Wielkopolskiego Towarzystwa Kulturalnego, członkiem Europejskiej Unii Śpiewaczej, Rady Wyższego Szkolnictwa Artystycznego przy Ministerstwie Kultury i Sztuki, Zespołu Wydawniczego przy Ministerstwie Oświaty, Komisji Rzecznawców przy Ministerstwie Oświaty i Szkolnictwa Wyższego, Towarzystwa Miłośników Poznania.

Komponował i opracowywał znane kolędy, pieśni ludowe a także poetyckie. Wyjątkowymi dziełami są „Dwie etiudy” na chór dziecięcy i „Pejzaż” na chór mieszany. Osoba Edmunda Maćkowiaka tak oddana społeczeństwu została wielokrotnie nagradzana: Prawo do Medalu Dziesięciolecia Odzyskanej Niepodległości w 1929 r., Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1957 r.), Honorowa Odznaka Złota z Wieńcem Laurowym ZPZŚiI (1970 r.) oraz Medal za wybitne zasługi w rozwoju Uczelni z okazji 50-lecia PWSM.

Zmarł 30 marca 1971 r. w Szpitalu Klinicznym Przemienienia Pańskiego w Poznaniu. Jego prochy spoczywają na Cmentarzu Junikowskim. Gułtowy na zawsze pozostały w jego sercu, jadąc do stolicy pociągiem kupując bilet zawsze prosił o bilet do Warszawy przez Gułtowy.

W niedzielę 22 października 2023 roku postać ta została upamiętniona w Gułtowach na skwerze między ulicą Średzką, a kościołem pw. św. Kazimierza gdzie nastąpiło odsłonięcie tablicy poświęconej Edmundowi Maćkowiakowi oraz Pierwszej w Gułtowach, Qultowej Ławeczki prof. Edmunda Maćkowiaka. Uroczystego przecięcia wstęgi dokonał w asyście władz samorządowych oraz społeczności Gułtów Prorektor Akademii Muzycznej w Poznaniu prof. dr hab. Sławomir Kamiński. Odsłonięcie tablicy poprzedzone zostało mszą świętą w intencji profesora z udziałem Biskupa Zdzisława Fortuniaka, którą celebrował ksiądz proboszcz Jerzy Szymczak.